

Sygn. akt V W 5331/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Daria Wojciechowska

Protokolant: Paulina Suchenek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 18 maja 2016 r., 29 czerwca 2016 r. i 6 lipca 2016 r.

sprawy **G. P.**, s. M., ur. (...) w W.

obwinionego o to że:

w dniu 17.08.2015 r. około godz. 14:00 w W. przy ul. (...) kierując pojazdem marki B. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-1 zakaz ruchu, tj. art. 92 § 1 KW

w dniu 17.08.2015 r. około godz. 14:00 w W. przy ul. (...) kierując pojazdem marki B. o nr rej. (...) jechał wzdłuż po chodniku, tj. art. 90 KW w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 3 (...)

w dniu 17.08.2015 r. około godz. 14:00 w W. przy ul. (...) kierując pojazdem marki B. o nr rej. (...) poruszał się po trawniku tym samym niszcząc zieleń, tj. art. 144 § 1 KW

orzeka

I. Obwinionego **G. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na podstawie art. 92 § 1 kw, art. 90 kw i art. 144 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 1.500 złotych.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 150 złotych tytułem opłaty, obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 złotych.

Sygn. akt V W 5331/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 sierpnia 2015 r. około godz. 14:00 G. P. wsiadł do samochodu marki B. o nr rej. (...), który zaparkowany był w W. przy ul. (...) (wjazd od ul. (...)) na parking przed Komendą Rejonową Policji W. (...) i pomimo występowania znaku B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”, który był umieszczony przy wjeździe na parking, podjechał pod ten znak drogowy. Następnie G. P. chcąc opuścić teren parkingu ruszył kierowanym samochodem marki B. o nr rej. (...), przejeżdżając przez trawnik i niszcząc go oraz następnie kontynuując jazdę samochodem marki B. o nr rej. (...) G. P. przejechał kierowanym samochodem wzdłuż po chodniku.

Naruszenie przepisów ruchu drogowego przez G. P. kierującego samochodem marki B. o nr rej. (...) ujawnił funkcjonariusz Policji M. Ł., który wraz z mł. asp. R. P. pełnił służbę w rejonie służbowym Komendy Rejonowej Policji W. (...) radiowozem cywilnym w umundurowaniu cywilnym. Funkcjonariusz Policji M. Ł. podjął interwencję wobec

kierującego samochodem marki B. o nr rej. (...). Po okazaniu legitymacji służbowej, przedstawieniu się, policjant M. Ł. poinformował G. P. o przyczynach interwencji oraz o przysługujących mu prawach, a także nałożył na G. P. mandat karny kredytowany w wysokości 1000 zł oraz poinformował go o nałożeniu na niego 5 punktów karnych. G. P. skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy przyjęcia nałożonego na niego mandatu karnego kredytowanego.

G. P. ma 37 lat. Jest stanu wolnego i nie ma dzieci. Z zawodu jest informatykiem i uzyskuje zarobki w wysokości ok. 10.000 złotych. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Nie był również karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego G. P. /k. 51/, zeznań świadka M. Ł. /k. 3, 45-46/, zeznań świadka R. P. /k. 46/, a także notatki urzędowej /k. 1/.

Obwiniony G. P. /k. 51/ nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień oraz z prawa do odmowy udzielenia odpowiedzi na pytania.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu okoliczność, że w toku postępowania wyjaśniającego obwiniony G. P. powiadomiony został wyłącznie o treści zarzutu określonego w pkt 1 wniosku o ukaranie, dot. niezastosowania się do znaku B-1 „zakaz ruchu” i nie powiadomiony został o treści pozostałych zarzutów, które zostały określone w pkt 2 i 3 wniosku o ukaranie, nie wpłynęła na jego prawo do obrony.

Zważyć należy, że zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (art. 20 § 1 kpow) obwinionym jest osoba, przeciwko której wniesiono wniosek o ukaranie w sprawie o wykroczenie. Przepis art. 4 § 1 kpow przewiduje prawo do obrony dla obwinionego, w tym prawo do korzystania z pomocy jednego obrońcy, o czym należy go pouczyć. Przepis ten jest odpowiednikiem art. 6 kpk, przy czym ogranicza liczbę obrońców do jednego. Zgodnie z art. 4 § 2 kpow prawo do obrony, które zostało określone w art. 4 § 1 kpow, przysługuje również osobie określonej w art. 54 § 6 kpow, tj. osobie, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie i przysługuje ono z chwilą przystąpienia do przesłuchania po powiadomieniu jej o treści zarzutów albo z chwilą wezwania jej do złożenia pisemnych wyjaśnień. Na podstawie art. 54 § 6 kpow osoba, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie, ma prawo odmówić złożenia wyjaśnień oraz zgłosić wnioski dowodowe, o czym należy ją pouczyć. Przesłuchanie tej osoby zaczyna się od powiadomienia jej o treści zarzutu wpisanego do protokołu przesłuchania. Utrwalenie takiej czynności następuje w formie protokołu.

Analizując przepisy postępowania w sprawach o wykroczenia z przepisami postępowania karnego należy zwrócić szczególną uwagę na fakt, że w postępowaniu wyjaśniającym w sprawach o wykroczenia, w przeciwieństwie do postępowania karnego, oskarżyciel publiczny nie sporządza dwóch odrębnych postanowień o przedstawieniu zarzutów i przesłuchania podejrzanego i w postępowaniu w sprawach o wykroczenia przedstawiony obwinionemu zarzut zamieszczany jest w protokole przesłuchania obwinionego.

Zwrócić należy również uwagę na to, że w sprawach karnych formalne wszczęcie postępowania rozpoczyna się z chwilą wydania postanowienia o wszczęciu śledztwa lub dochodzenia lub też w razie zaistnienia sytuacji uregulowanej w art. 308 § 1 kpk i momentem granicznym między dochodzeniem/śledztwem w sprawie a dochodzeniem/śledztwem przeciwko osobie jest przedstawienie zarzutów podejrzanemu. W postępowaniu w sprawach o wykroczenia wszczęcie postępowania następuje poprzez zarządzenie prezesa sądu o wszczęciu postępowania (art. 59 § 2 k.p.w.)

Wskazać należy, że zasada prawa obwinionego do obrony w postępowaniu w sprawach o wykroczenia ma jednakowe źródło, co zasada prawa oskarżonego do obrony w postępowaniu karnym (art. 6 kpk). Prawo do obrony należy do podstawowych praw człowieka i zagwarantowane jest m.in. w art. 42 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku, w art. 6 ust. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, a także w art. 14 ust. 3 lit. d Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych. Osoba, przeciw której prowadzone jest postępowanie karne powinna mieć m.in. zapewnione prawo do bronięcia się osobiście lub poprzez ustanowionego obrońcę, zapewniony odpowiedni czas na przygotowanie się do obrony oraz udziału w przesłuchiwanie świadków

oskarżenia i żądania przesłuchania świadków obrony na tych samych zasadach. Na treść prawa do obrony w znaczeniu materialnym składają się również m.in. prawo do odmowy składania wyjaśnień, przytaczania okoliczności na swoją niekorzyść, możliwość zgłaszania twierdzeń oraz wniosków dowodowych.

W ocenie Sądu pomimo niepowiadomienia przez oskarżyciela publicznego obwinionego z chwilą przystąpienia do jego przesłuchania w toku postępowania wyjaśniającego o treści zarzutów, które zostały określone w pkt 2 i 3 wniosku o ukaranie, nie doszło do naruszenia prawa do obrony obwinionego. Zważyć należy, że w niniejszej sprawie wniosek o ukaranie do tut. Sądu wpłynął w dniu 10 września 2015 r. /k. 12a akt sprawy/ i wówczas to G. P. uzyskał status obwinionego. Postępowanie w niniejszej sprawie wszczęto na podstawie art. 59 § 2 k.p.w. w dniu 11 września 2015 roku /k. 12 akt/. W dniu 17 września 2015 roku w niniejszej sprawie został wydany wyrok nakazowy /k. 14/, który wraz z odpisem wniosku o ukaranie został przesłany na adres obwinionego i jego obrońcy – ustanowionego przez obwinionego w dniu 18 sierpnia 2015 r., tj. przed datą wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie /k. 11/. Obwiniony i jego obrońca mieli zapewnioną możliwość zapoznania się z wnioskiem o ukaranie, którego odpisy zostały wysłane na wskazane adresy do doręczeń. W dniu 25 września 2015 roku obrońca obwinionego odebrał wyrok nakazowy wraz z odpisem wniosku o ukaranie /k. 17 / i w dniu 1 października 2015 roku obrońca obwinionego złożył sprzeciw od wydanego w niniejszej sprawie wyroku nakazowego /k. 18-19/. Obwiniony pouczone podczas postępowania wyjaśniającego, że w myśl art. 38 § 2 kpow korespondencja wysłana na adres wskazany do protokołu, a nieodebrana zostanie uznana za doręczoną prawidłowo /k. 7/, pomimo dwukrotnej awizacji kierowanej do niego korespondencji, która została wysłana na wskazany przez niego adres do doręczeń, nie odebrał skierowanej do niego korespondencji, w związku z czym na podstawie art. 133 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 38 § 1 kpow ww. pismo uznane zostało za doręczone. Obwiniony miał więc zapewnioną możliwość zapoznania się z treścią wszystkich zarzutów, które zostały określone we wniosku o ukaranie i z powyższego prawa nie skorzystał, nie odbierając kierowanej do niego korespondencji, która została wysłana na wskazany przez niego adres do doręczeń. W żaden sposób nie można wyprowadzić wniosku, iż w wyniku nieodebrania przez obwinionego kierowanej do niego korespondencji, w której zamieszczony był odpis wniosku o ukaranie, w którym zostały wyszczególnione treści wszystkich trzech zarzutów zamieszczonych we wniosku o ukaranie, doszło do pogwałcenia jego prawa do obrony. Na pogwałcenie prawa do obrony nie może się powoływać ten, kto świadomie i z własnego wyboru nie korzysta nawet z tych form umożliwiających realizację tego prawa, które zostały mu udostępnione (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2001 roku, w sprawie II KKN 96/01). Zważyć należy, że we wszystkich terminach rozprawy wziął udział obrońca obwinionego, natomiast obwiniony na rozprawie w dniu 29 czerwca 2016 r. oświadczył, że zna zarzuty, które zostały mu postawione. Na rozprawie w dniu 29 czerwca 2016 r. obwiniony został pouczone o treści art. 175 kpk i art. 73 kpw, po czym oświadczył, że zrozumiał treść wniosku o ukaranie i oświadczył, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz wybierając wariant obrony biernej, polegającej na powstrzymaniu się od dostarczania dowodów wspierających wniosek o ukaranie, skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień oraz z prawa do odmowy udzielenia odpowiedzi na pytania.

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, że potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę G. P. w odniesieniu do zarzucanych mu czynów.

Ustalając przebieg zdarzeń, jakie miały miejsce w dniu 17 sierpnia 2015 r. około godz. 14:00 w W. przy ul. (...), Sąd oparł się na zeznaniach funkcjonariusza Policji świadka M. Ł., a także na sporządzonej przez ww. świadka notatce urzędowej /k. 1/.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. Ł. /k. 3, 45-46/ – funkcjonariusza Policji, będącego bezpośrednim świadkiem zdarzenia, który w czasie zdarzenia pełnił służbę w rejonie służbowym Komendy Rejonowej Policji W. (...), a także treści sporządzonej przez świadka notatki urzędowej /k. 1/. Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności. Funkcjonariusz Policji nie miał powodu, aby działać na niekorzyść obwinionego, przy czym wskazać należy, iż na rozprawie sądowej nie potrafił on precyzyjnie podać ile upłynęło czasu od momentu, gdy wraz z drugim policjantem zauważyli oni pojazd obwinionego, a także nie potrafił on określić precyzyjnie, w którym miejscu wówczas się znajdował, czy obwiniony znajdował się w samochodzie, gdzie zostało mu zaproponowane przyjęcie mandatu, a także nie potrafił on precyzyjnie określić miejsca, w którym znajdował się samochód obwinionego oraz wskazać czy drugi z funkcjonariuszy Policji wykonywał wówczas czynności służbowe względem obwinionego, co jest

wytłumaczalne w świetle zasad doświadczenia życiowego, z uwagi na znaczny upływ czasu i ilość przeprowadzanych przez niego w tym okresie interwencji i czynności służbowych.

Zeznania świadka R. P. /k. 46/ nie wniosły do sprawy, gdyż świadek z powodu upływu czasu, jaki miał miejsce od czasu interwencji oraz wykonywanych w tym czasie czynności służbowych, nie pamiętał przebiegu zdarzenia i nie potrafił podać bliższych szczegółów sprawy.

Obwinionemu G. P. w pkt 1 wniosku o ukaranie zarzucono popełnienie czynu określonego w art. 92 § 1 kw. W myśl tego przepisu, odpowiedzialności za wykroczenie odpowiada ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Znaki i sygnały obowiązujące w ruchu drogowym, ich znaczenie i zakres obowiązywania określa rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 170 poz. 1393 ze zm.). Zgodnie z § 16 ust. 1 ww. rozporządzenia, znak B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” oznacza zakaz ruchu na drodze pojazdów, kolumn pieszych oraz jeźdźców i poganiaczy; znak może być ustawiony na jezdni.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych znajdujących oparcie w zebranych w sprawie dowodach, w ocenie Sądu obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw. Obwiniony bowiem w dniu 17 sierpnia 2015 r. około godz. 14:00 w W. przy ul. (...) kierując pojazdem marki B. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-1. Niezastosowanie się do znaku drogowego wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Obwiniony swoim czynem wypełnił również znamiona wykroczenia wskazanego w art. 90 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z powyższym przepisem art. 90 kw kto tamuje lub utrudnia ruch na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu podlega karze grzywny albo karze nagany. W przedmiotowej sprawie obwiniony nie zastosował się do przepisu art. 26 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym, który zabrania kierującemu pojazdem jazdy wzdłuż po chodniku lub przejściu dla pieszych, w ten sposób, że w dniu 17 sierpnia 2015 r. około godz. 14:00 w W. przy ul. (...) kierując pojazdem marki B. o nr rej. (...) jechał wzdłuż po chodniku.

Obwinionemu G. P. w pkt 3 wniosku o ukaranie zarzucono popełnienie czynu określonego w art. 144 § 1 kw. Powyższy przepis stanowi, iż ten kto na terenach przeznaczonych do użytku publicznego niszczy lub uszkadza roślinność lub też dopuszcza do niszczenia roślinności przez zwierzęta znajdujące się pod jego nadzorem albo na terenach przeznaczonych do użytku publicznego depte trawnik lub zieleniec w miejscach innych niż wyznaczone dla celów rekreacji przez właściwego zarządcę terenu, podlega karze grzywny do 1000 złotych albo karze nagany.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych znajdujących oparcie w zebranych w sprawie dowodach, w ocenie Sądu obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 144 § 1 kw. Obwiniony bowiem w dniu 17 sierpnia 2015 r. około godz. 14:00 w W. przy ul. (...) kierując pojazdem marki B. o nr rej. (...) poruszał się po trawniku tym samym niszcząc zieleni.

Okoliczności wskazane w zarzutach wniosku o ukaranie potwierdziły się przede wszystkim w zeznaniach funkcjonariusza Policji M. Ł., który pełnił wówczas służbę w rejonie służbowym Komendy Rejonowej Policji W. (...)

Przechodząc do rozważań w kwestii strony podmiotowej zarzuconych wykroczeń, całość okoliczności sprawy pozwoliła na przyjęcie, że obwiniony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Jako osoba dorosła, uprzednio przeszkolona jako kierowca w zakresie podstawowych przepisów z zakresu ruchu drogowego, miał pełną świadomość ciężących na nim obowiązków wynikających z tych właśnie przepisów ruchu drogowego. W okolicznościach zdarzenia obwiniony kierując pojazdem marki B. o nr rej. (...) świadomie nie zastosował się do znaku B-1 oznaczającego „zakaz ruchu w obu kierunkach”, następnie świadomie jechał kierowanym samochodem wzdłuż po chodniku nie stosując się w ten sposób do przepisu art. 26 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz świadomie kierując pojazdem marki B. o nr rej. (...) poruszał się po trawniku, niszcząc w ten sposób zieleni.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 kw oraz ustawowymi granicami zagrożenia przewidzianymi przez ustawodawcę. Wymierzając obwinionemu karę, Sąd baczyl by dolegliwość tej kary była adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów oraz wziął pod uwagę jej cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także dyrektywę prewencji generalnej w zakresie kształtowania świadomości społecznej. Wskazać trzeba, iż zgodnie z przepisem art. 9 § 2 kw jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę. W przedmiotowej sprawie wykroczenia określone w art. 90 kw i w art. 92 § 1 kw zagrożone są karą grzywny albo karą nagany. Oba te przepisy zawierają identyczne sankcje co do rodzajów kar, jak i ich rozmiarów. Sąd przyjął, że przepisem, który w analizowanym wypadku jest stosowniejszy, jako pełniej charakteryzujący zachowanie obwinionego jest przepis art. 92 § 1 kw.

Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynów z art. 92 § 1 kw i z art. 90 kw jako znaczny. Ma na to wpływ w szczególności wartość naruszonego dobra w postaci bezpieczeństwa w komunikacji. Obwiniony w czasie zdarzenia nie zastosował się do znaku B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” umieszczonego przy wjeździe na parking i następnie kontynuując jazdę samochodemjechał nim wzdłuż po chodniku, pomimo tego, że chodnik jest częścią drogi przeznaczoną do ruchu pieszych, a nie pojazdów (art. 2 pkt 9 ustawy Prawo o ruchu drogowym). Sąd uznał, iż czyn obwinionego z art. 144 § 1 kw był również społecznie szkodliwy. Obwiniony poruszał się kierowanym samochodem po trawniku niszcząc w ten sposób zieleń.

W konsekwencji, na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw Sąd wymierzył obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 1500 złotych. W ocenie Sądu wymierzona obwinionemu łącznie kara grzywny w kwocie 1500 złotych jest współmierna do stopnia zawinienia, jak i społecznej szkodliwości czynów oraz osiągniętych przez obwinionego zarobków, uwzględnia zapobiegawcze i wychowawcze cele kary. W ocenie Sądu będzie ona dostatecznie dolegliwa, by w przyszłości rzeczywiście sprzyjać przestrzeganiu przez obwinionego porządku prawnego. Orzeczona kara w ocenie Sądu skłoni obwinionego do zastanowienia się nad swoim postępowaniem i uświadomi obwinionemu, że sprawy wykroczeń drogowych muszą liczyć się z odpowiednimi konsekwencjami naruszania przepisów o ruchu drogowym.

O zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 150 złotych. Uiszczenie przez obwinionego tych kosztów nie przekracza jego ustalonych możliwości finansowych.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.